

PRÆDIKEN PÅSKEDAG 20. APRIL 2025

AASTRUP KL. 9 – VESTER AABY KL. 10.15

Tekster: Sl.118,19-29; 1.Kor.5,7-8; Mark. 16,1-8

Salmer: 218,240,241,236,234

Kom, hjerte, med hvad dødt du har,
hvad du med sorg til graven bar,
gak med det alt til ham, som døde,
men levende dig nu vil møde!
O salig påskemorgenstund
med guld i mund!

Og de sagde ikke noget til nogen, for de var bange.

De tre kvinder.

Sådan slutter evangelisten Markus sit evangelium, og sådan
slutter Påskedags evangelium.

For graven var tom.

Det, der havde gjort tre kvinder rædselsslagne var ikke noget,
de så, men noget, de **ikke** så.

Verden var ikke, som de havde forventet.

Derfor var de bange.

Mon ikke, der er mange, der i denne tid oplever en verden, der
ikke er, som de har forventet.

Og derfor er – om ikke direkte bange – så i hvert fald **nervøse?**

Hvad er det i virkeligheden, de tre kvinder gør, da de sætter i
løb væk fra den store sten?

De lukker ørene og sætter deres egne tanker i gang. De ser en
tom grav og sætter deres **egne** tanker i gang med at fylde
tomheden ud med det, de selv tror, der er sket denne

påskemorgen. Der er lige siden givet mange bud på, hvad de kan have troet, der var sket.

Et af de mest almindelige bud kommer fra vores menneskelige logik, der siger, at når den døde Jesus ikke var i den tomme grav, så må den døde Jesus jo være et **andet** sted. Der må være nogen, der har flyttet ham. Det er også det spørgsmål, Maria stiller til havemanden, når vi lader evangelisten **Johannes** fortælle om den tomme grav.

”Hvis det er dig, der har flyttet ham, så sig mig, hvor du har lagt ham.”

Men ikke i dag. Der bliver slet ikke plads til menneskelig snusfornuft.

Kun til panik.

Til løb.

Til vellugtende salver, der blev tabt i farten. Eller som de måske først opdager, de stadig bærer med sig, da de er standset op for at få luft.

For at få åndedrættet i ro.

Tomheden kan fylde meget hos mennesker. Vi kan meget let lægge vores egne ting ind på ledige pladser i hjernen.

De tre kvinder sagde ikke noget til nogen, fortæller Markus. De forsvandt ud af evangeliet.

Det eneste, vi hører dem sige i dag er det spørgsmål, de stiller på vej **til** graven.

Hvem skal vi få til at vælte stenen fra indgangen til graven?

De eneste andre talte ord i dagens tekst kommer ikke fra kvinderne.

De kommer fra en ung mand i hvide klæder.

Men de bliver ikke hørt af flygtende kvinder.

Eller de får i hvert fald ikke nogen **betydning** for de tre kvinder. Maria Magdalene, Maria, Jakobs mor og Salome. De kommer derved på denne kirkens største festdag, påskedag alene til at repræsentere alt, hvad vi som mennesker selv kan nå frem til.

At tomhed er lig med frygt.

At uventede forløb udfordrer menneskets behov for kontrol.

Men hvad nu?

Hvad nu, hvis de tre kvinder var kommet ud til graven, havde fået hjælp til at vælte stenen fra, var gået ind i graven og havde salvet den døde Jesus?

Og derefter var gået sørgende, men dog stille og roligt hjem igen.

Det kan siges ganske kort, hvad så:

Så havde vi ikke i dag været samlede på den kristne kirkes største helligdag. Påskedag.

Det, der sker i dag sker altså på trods af al menneskeligt behov for kontrol.

Og det sker på trods af al menneskelig frygt og bekymrethed for verden.

Graven var tom. Det er evangelisten Markus' besked til os i dag.

Og så de ord fra den unge mand i hvide klæder, som kvinderne ikke hørte for deres løbende skridt og hivende åndedrag.

”Vær ikke forfærdede!”

I søger efter Jesus fra Nazareth, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her. Se, der er stedet, hvor de lagde ham!”

Disse ord holder den kristne kirke Påskedag på.

Disse ord alene.

Han er **opstået**, han er ikke her.

Han kunne ikke være, hvor sørgende mennesker forventede at finde ham.

For så var han ikke opstået.

Og så ville vort budskab være tomt, som Paulus siger til menigheden i Korinth.

Men nu **er** han opstået.

Og derfor ser verden anderledes ud.

Grænseløst anderledes ud.

Først når troen har bragt mennesker til standsning fra panikkens løbende skridt og hivende åndedræt, kan vi modtage.

Først **derefter** kan troende mennesker handle på de ord, som den unge mand i hvide klæder også sagde til døve ører på den første påskedag:

Gå hen!

Og sig!

At sige til andre med troens ord, at Jesus Kristus er opstået fra de døde, kan ikke lade sig gøre som en sætning, kloge hjerner kan lære uden ad.

Det skal komme et andet sted fra.

Påskedags evangelium er, at troen **kommer** et andet sted fra.

At det kommer til os fra Gud.

Men også, at han skal gøre os klar til at modtage først.

Ikke en gang en ung mand i hvide klæder på sted, hvor de havde lagt den døde Jesus, hvem denne unge mand så ellers var, kunne overbevise tre sørgende kvinder.

Mon ikke vi alle har prøvet, at trøstens ord faldt til jorden, hvor velmente de end var.

Men selv om graven var tom, vendte ordene ikke tomhændede tilbage til Gud.

For det gør Guds ord aldrig.

I dag bliver de bragt til os af evangelisten Markus. En sidste gang bliver vores menneskelige snusfornuft gjort til skamme, når vi tænker, hvor hørte mennesker om opstandelsen, når de tre kvinder ikke sagde noget til nogen fordi de var bange.

Men var netop det ordene kunne.

Da kvinderne standsede op.

Da de **fik** vejret igen.

Da kunne de tage imod. Vi kalder det ligefrem åndedrag. At **få** vejret.

De sagde ikke noget, for de var bange.

Ikke **så længe** de var bange.

Men de havde jo hørt ordene. De **havde** jo set den unge mand i hvide klæder.

Og det glædelige budskab havde tid til at vente. Og ikke mindst havde det kræfter til at overvinde frygten. Skabe tro i frygtende kvinder.

Og da sørgende kvinder påskemorgen ikke mere var bange, **så** talte de.

Når mennesker ikke mere er lammede af panik og bekymring får vi ordene tilbage.

Og de ord, de tre kvinder fik. De ord, de hørte, da ordene havde overvundet frygten og forfærdelsen bød dem at gå. Bød dem at sige:

Han er ikke her, han er opstået.

Derfor kan vi holde festgudstjeneste i dag på kirkeårets største festdag. Rense ud i den gamle surdej, som vi hørte Paulus sige til korintherne fra alteret før.

Døden blev besejret påskemorgen. Kristus er opstået. Og dødens lakaj, frygten, mistede sin kraft da Guds ord lød i

verden fra den tomme grav påskemorgen: Vær ikke
forfærdede!

I søger.

Men.

Gå hen!

Og **sig!**

Siden har Guds ord om opstandelsen lydt fra gudstjeneste til
gudstjeneste, fra slægtled til slægtled. Lydt som forkyndelse til
sørgende mennesker og som velsignelse til dåbsbørn. Det er
lige præcis det, vi fejrer påskemorgen. **At** ordet lød.

Der fortælles i dag om kvinder, der i første omgang ikke hørte.
Men ordet lød. I dag har det lydt for os, der er til gudstjeneste i
Aastrup og Vester Aaby kirker.

Vi beder i dag om, at det også vil tage bolig i os, og lade os
høre det som evangelium, når verden bliver urolig og vi har
lyst til at flygte fordi vi er bange.

Usynligt for al verdens sind
og bie der på sommervind.

Glædelig Påske!

AMEN